

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2015.

Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membria aceluia care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. **Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing.**

AGAPA CRESTINEASCA

Duminică, 24 Ianuarie 2016, după savarsirea Sfintei Liturghii, sunteți invitați să participați la **AGAPA FRATEASCA** lunară pregătită de un grup de familii de la Biserica noastră. Avem astfel posibilitatea să contribuim și pe această cale la întărirea și desăvârșirea legăturii tainice create prin rugăciune între cei ce se străduiesc să-L urmeze pe Domnul nostru Iisus Hristos și să continuăm tradiția agapelor, începută de Sfinții Apostoli. Din meniu nu vor lipsi diverse aperitive, peste și salată, desert, fructe, bauturi. Fiecare participant va aduce voia bună. Bucurați-ne cu prezența și bunavoința fraților voastre! Veniți însoțiți de familie, prieteni și cunoscuți!

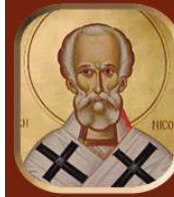
Dumnezeu să vă răsplătească generozitatea!

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK JANUARY 18 - 24

Friday, January 22: **HOLY UNCTION** 6:30 PM
Saturday, January 23: **Matins, Divine Liturgy, Memorial Service** 8:30 AM
Vespers 6:30 PM
Sunday, January 24: **Matins and Divine Liturgy** 8:30 AM
Communal Meal at Saint Teresa Church 1.00 PM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

MEMBRII PAROHIEI “SFÂNTUL NICOLAE” SUNT INVITATI SA PARTICIPE LA ADUNAREA GENERALA DUMINICA 31 IANUARIE 2016, ORA 1.00 PM, DUPA SFÂNTA LITURGHIE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 29-A DUPA RUSALII

În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși, care au stat departe și care au ridicat glasul, zicând: Iisuse, Învățătorule, miluiește-ne! Și, văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors, cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l. Iar acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Ridică-te și du-te! Crediința ta te-a mântuit! (Luca 17, 12 - 19)

PENTRU CELE DOUĂ CHIPURI ALE SMERENIEI: CEA NEFĂCUTĂ - DUMNEZEIASCĂ, ȘI CEA FĂCUTĂ - ASCETICĂ

Smerenia ne-a poruncit-o Domnul pentru a ne asemena Lui (cf. Mt. 11: 29). Smerenia, contrar mândriei, deschide inima într'o mișcare de dragoste către întreaga făptură. Ea se desfată văzând pe ceilalți în slavă. Ea cu adevărat face pe om asemenea lui Dumnezeu, pogoară asupra lui Nefăcuta, dumnezeiasca Lumină și îl umple de setea de a se asemena Lui în toate planurile. O oarecare umbră a smereniei dumnezeieștii iubiri este dragostea mamei către rodul pântecelui ei. Ea slujește pruncului, se înrobește pe sine, fără să simtă în aceasta nici o înjosire. Astfel, în dragostea lui Hristos nu există înjosire atunci când El, dându-ne în Sine „pildă” (Io. 13: 15), a spălat picioarele Apostolilor la Cina cea de Taină. Dragostea lui Hristos voiește să slujească celor slabi și celor „mai mici” ai acestui veac.

Domnul nu ne-ar fi dat porunca de „a nu defăima nici pre unul din aceștia mici” (Mt. 18: 10), dacă nu ar face El însuși aceeași. Adevărata iubire duhovnicească sărută locul unde au stătut picioarele lui Hristos, Care ne-a dat nouă această cerească stare. Purtătoare de vecinicie ce nu cunoaște moarte, dragostea lui Hristos se dă pe sine slujirii, ba chiar sfâșierii pentru ceilalți.

Această lumină a vecinicii este, bineînțeles, un curat dar. Noi nimica nu avem, „care nu am luat de la El” (cf. 1 Cor. 4: 7); în schimb, acest curat dar ni-l însușim printr'o grea nevoință, prin pro-pria răstignire. Iar aceasta pentru ca Domnul, la Judecata cea de Apoi, să ne poată atribui nouă ceea ce însuși a săvârșit în noi prin venirea Sa. Pe de altă parte, eu nici nu aș putea să mă cunosc ca fiind slobod în actul iubirii, dacă iubirea ar fi numai îndulcire. Când eu sânt „răstignit”, atunci am îndrăznirea să spun Tatălui: „Te iubesc”, și inima știe că o astfel de iubire este adevărată și sfântă. Dumnezeu caută prilej spre a ne pune în seamă toată buna noastră facere; noi însă toate le punem în seama Lui. Neafiind în noi nimic vrednic de Vecinica împărăție, devenim deplin moștenitori însușindu-ne cele ce îi aparțin.

Înainte de fericitul său sfârșit, Starețul Siluan spunea: „Încă nu m'am smerit”. În scrierile Starețului deslușim fără anevoință două chipuri ale smereniei, unul al nevoinei, celălalt dumnezeiesc. Sub aspectul nevoinei, smerenia se exprimă prin conștientizarea faptului de a fi „mai rău decât toți”. Dumnezeieștii smerenii însă nu îi este propriu momentul comparației. Ea este atributul ființial al dumnezeieștii iubiri. Dragostea aceasta este simplă, nicidecum mândră, „nu de sus”. Dumnezeu este smerit; El este protivnic mândriei. Dumnezeu dragoste este (1 Io. 4: 8), iară mândria protivnica adevăratei iubiri. Smerenia lui Dumnezeu constă în aceea că El se dă pe Sine fără hotar, în toată deplinătatea Lui. Scris este: Domnul celor mândri stă împotriva, iară celor smeriți dă har (Iac. 4: 6; 1 Pt. 5: 5). „Le stă împotriva” - adică nu va să Se împreune vecinie cu cei mândri; îi lasă să se chinuie în mândra lor izolare, în neiuibitoria lor rupere de Dumnezeu și de celelalte făpturi cuvântătoare.

Spunând că „încă nu s'a smerit”, Starețul avea în vedere acea dumnezeiască „smerenie de nedescris” pe care a cunoscut-o atunci când i s'a arătat Hristos. „Eu încă nu m'am smerit” - eu am cunoscut smerenia în Duhul Sfânt, dar a o dobândi în întregime nu am putut. Defăimarea de sine a Starețului nu trebuie să ascundă de la noi ceea ce el însuși mi-a spus, că „dacă vederea lui Hristos cel viu s'ar fi prelungit încă o clipă, eu nu aș fi rămas viu”. Și astfel, „a ajunge la această smerenie”, și a rămânea viu - omul nu poate, îmi amintesc că

într'o zi Starețul mi-a zis: „Desăvârșitul har, firea noastră pământească nu îl poate purta... Mai ușor este să porți în mâinile goale cărbuni aprinși decât să păstrezi acest foc ceresc”. Acest foc mistuie tot ceea ce aparține într'un fel sau altul stricăciunii: Trup și sânge, împărăția lui Dumnezeu a moșteni nu pot; nici stricăciunea nesticăciune va moșteni (1 Cor. 15: 50). Neapărat ea trebuie să se prefacă într'alt trup, unul duhovnicesc, asemenea trupului lui Hristos cel înviat - trup în care moartea de acum nu mai are loc.

Firească este lucrării nevoinei creștine însușirea kenotică. „Kenoza” noastră (deșertarea, micșorarea de sine) în condiția de față este de neocolit, în vârtutea căderii în mândrie. Pentru mântuirea noastră, Dumnezeu însă merge neasemuit mai departe: noi nicidecum îl ajungem în micșorarea Sa. Lui, ca Absolut, îi este propriu, în orice ar face, să meargă dincolo de tot hotarul, unde noi nu îndrăznim a merge. Liturgia noastră este cât se poate de strâns legată de cele lumii răscumpărare faceri ale lui Hristos. Prin această preasfântă taină ne învățăm a trăi caracterul vecinicie al „deșertării” Cuvântului Tatălui. Kenoza Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, teologic o putem gândi în limitele Epistolei către Filipiseni (2: 4-11); dar îngăduit este și a trece dincolo de hotarele acestea contemplând pe Dumnezeu în Sine însuși, adică în Ființa Lui cea fără de început.

Kenoza constă și în aceea că Făcătorul a tot ce este a luat asuprași „chipul” făpturii, și chip de rob: întruparea - înomenirea. Îl Cunoaștem ca om real, chiar dacă nu a încetat să fie și Dumnezeu. Noi lepădăm ideea păgubitoare a dochetismului. El cu adevărat este Dumnezeu-Om. În actul Său de Suire-înălțare nu era prezent actul dezîntrupării.

Și astfel deșertarea - kenoza - nu s'a sfârșit pe Cruce, nici în mormânt și în pogorârea la iad, nici în învierea Lui și în înălțare. Ea trebuie înțeleasă nu numai în aceste limite, dar și întru aceea că El, purtătorul aceleiași De-Sine-Ființe carea este și în Tatăl, toate le dă Tatălui Său. Dintru aceasta zărim că și Tatăl, în cea mai-nainte-de-veci Naștere a Fiului, Și-a deșertat întreaga plinătate, vărsându-o în Cel Născut: Deșertarea Tatălui. Prin urmare, iubirii lui Dumnezeu îi este propriu absolutul deșertării. În Dumnezeu, într'un chip de neînțeles nouă, se îmbină două extreme: pe de-o parte plinătatea Ființei, și pe de alta, plinătatea micșorării de sine, a smereniei. El, Dumnezeul nostru, este absolut în toate mișcările Lui: El este absolut „marele”, și tot El - nesfârșit „micul”.

Nouă ni s'a descoperit Dragostea nemărginită, în unimea ei cu tot așa o nemărginită smerenie. În smerenie se află marea. Pentru faptul că Hristos S'a smerit pe Sine, i s'a dăruit Nume mai presus de tot numele: Tot carele se înalță pe sine smeri-se-va, și cel ce se smerește pe sine se va înalța (Lc. 14: 11). Și Părinții noștri au înclinat să creadă că, dacă singură mândria a fost destul pentru cădere, atunci nu destulă este singură smerenia pentru mântuire?

Arhim. Sofronie Saharov